

15 microcontes més

Un relat de: [pivotatomic](#)

1. L'eròtica del poder (Tema: l'eròtica del poder)

La Laia, tan tocada i posada, ella, sentia pel Martínes una aversió incontrolable.

Detestava el seu costum d'arribar amb la camisa descordada fins al melic, fes fred o calor. Trobava de bufetada la dèria de menjar festucs en hores laborables -en buidava bossa rere bossa, el tio- i la mania que tenia de dir-li "xato" a qualsevol amb qui canviés dues paraules. I odiava fins al moll de l'os l'olor a colònia de garrafa que quedava suspesa a la cabina de l'ascensor després que ell l'hagués utilitzat.

D'haver-ne sabut, li hauria fet vudú.

En tornar d'unes solitàries vacances a Istanbul, la Laia va arribar a la feina només per descobrir que el Martínes havia estat ascendit a cap de planta. Després de posar-los en fila, el supervisor els va escopir: "ja en poden anar aprenent del senyor Martínez. Mentre la majoria es passa les hores emmirallant-se als provadors, ell solet ha venut més camises en un mes d'abril que tots vostès junts en plenes rebaixes. Gamarussos!".

Des d'aquell dia, la Laia se'l va mirar amb uns altres ulls, al Martínes. La camisa oberta va començar a semblar-li simpàtica; l'olor de la colònia, sexy; i cada vegada que li deia "xata" amb un somriure, ella sentia un calfred de gust a l'espina.

L'altre dia vaig anar al seu casament. Feien bona parella, s'ha de reconèixer.

2. Silencis (Tema: el silenci dels morts)

El silenci és gairebé absolut mentre la Glòria camina per entre els nínxols del cementiri de Montjuïc. Només se sent el crec-crec que fan les seves sabates negres, trepitjant la grava que encatifa els passadissos folrats de marbre. Trobar un nom concret entre aquell rusc de tombes és casi impossible. Per sort, ella té també un número. És així que, finalment, arriba a la d'en Jofre. La làpida és senzilla, concisa. Un nom i dues dates, la darrera ben recent. Res més.

La Glòria hi acosta la ma, enguantada i trèmula, i acaricia el nom d'aquell home que va estimar-se amb bogeria. Després, sense trencar el silenci, li demana perdó. Perdó per no haver estat capaç de seguir-lo quan ell li va suplicar. Per haver permès que la culpa es cobrés una victòria davant la llibertat. Per haver anteposat els seus dos petits a ell. Perdó, en resum, per haver tingut por de ser feliç.

Quan ell li va demanar que deixés l'Ignasi, ella només va saber callar. I aquell silenci va significar l'execució d'un amor furtiu, però que ambdós havien cregut invencible. El Jofre va marxar per sempre i ella es va quedar. Amb un matrimoni infeliç i una barreja de dubtes i tristor que l'ha acompanyada des d'aleshores.

Mentre surt del cementiri, la Glòria s'adona que el silenci dels morts està carregat de melangia. Però que el més trist de tots és el silenci dels vius.

3. L'arribada (Tema: Descobriments o conquesta?)

Diari de l'almirall. Data D12. M.10. A.1492

Començava a perdre tota esperança. La travessia havia estat llarguíssima, i el meu petit estol de tres naus, malmès per mil penúries i amb les provisions a punt d'exhaurir-se, semblava condemnat. Llavors he rebut la notícia.

Terra.

Hem alenat la navegació i, després dels primers signes que havíem trobat el que buscàvem (illots inhòspits i deshabitats), hem arribat a l'objectiu: el Nou Món.

Les primeres exploracions han estat alentidores. És una terra increïblement rica, habitada només per una raça primitiva i descreguda, a la que podrem sotmetre fàcilment. Es tracta d'organismes a base de carboni, que funcionen gràcies a un orgue motor que ells anomenen "cor" i tenen l'estructura corporal recoberta d'una curiosa substància, moltes vegades humida. Ells n'hi diuen "pell", i a la humitat, "suor". Són uns éssers curiosament funcionals, però de tecnologia molt inferior. No seran un problema: o col·laboren o s'extingeixen.

Estic emocionat per aquest gran descobriment que, sens dubte, canviarà la història de la nostra raça. Aquest planeta ens proporcionarà tota classe de riqueses amb les que aconseguirem l'hegemonia a la galàxia sencera. Immediatament, dono ordres a les naus d'exploració perquè baixin a superfície i comencin la conquesta.

4. Enveja (Tema: Cada casa és un món i cadascú se sap lo seu)

Mentre escolta la ràdio, fluixeta, el vell del 1er. 2ª se sent sol. La seva dona morí l'any passat i els fills no venen mai. Es pren el pot sencer de pastilles que prometen un son tranquil i enveja, per darrer cop, el bullici que surt del 2on 2ª.

La mare del 2on 2ª no aguanta més. Tres fills hiperactius i un marit catatònic han destruït la seva resistència. Mentre els nens destrossen el rellotge de l'avi davant l'apatia paterna, marxa per no tornar. Al replà es troba amb el noi guapo del 3er 2ª i enveja la seva vida, alegre i sense responsabilitats.

El noi guapo del 3er 2ª rebutja entrar a l'ascensor amb la veïna i segueix baixant a peu. Ocultar la seva homosexualitat l'obsessiona i el fa evitar qualsevol contacte que no sigui estrictament necessari. Al portal, deixa passar la noia prima del 1er. 1ª, de qui enveja el seu perenne optimisme.

La noia prima del 1er. 1ª tanca la porta de casa i corre al lavabo. Mentre vomita l'esmorzar, com gairebé tot el que menja, enveja el nen gras del 2on. 1ª, que està com un tambor de sabó de màquina i sempre riu. Ignora el que s'estripa dins seu cada vegada que els companys de classe li criden "Boooooombaaaa!".

5. Model de conducta (Tema: Jo de gran vull ser com tu)

En Mansur no pot apartar els seus ulls de l'home de les ulleres. El nen observa, fascinat, aquell personatge de mirada severa i escrutadora. I això que la genètica no ha estat precisament generosa amb ell. Al contrari. Baix, exageradament prim i desairós, i amb un rostre irregular i de faccions afilades, l'home no destaca entre la gentada que abarrota aquell mercat afganès. Tampoc ho fan els seus vestits: camisa blanca i bruta, pantalons i armilla d'un negre esmoreït i mocador al coll. Però el que li falta de presència física ho recupera, multiplicat, gràcies al posat d'autoritat absoluta i al fusell AK-47 que sosté entre les mans.

Sense entendre encara gran cosa de la vida, en Mansur s'adona que aquell personatge és especial.

Llavors, l'esguard fòbic de l'home trepa la multitud per fixar-se en una noia que ha sortit al carrer duent només el chador enlloc de l'asfixiant burka. Impel·lit per un resort invisible, salta vociferant tota mena d'improperis. Ella protesta, respectuosament, i ell, simplement, li descarrega un cop a la cara amb el fusell que li trenca el nas i la fa caure. La noia plora i sagna mentre, al seu voltant, la gent mira amb rostre d'aprovació al policia religiós.

I llavors, en Mansur ho sap.

De gran, vol ser com ell.

6. El dia més diferent de tots (Tema: Un dia completament diferent)

En el moment de llevar-se, en Joan no tenia ni la més minúscula idea que aquell seria un dia diferent. Per això, féu exactament el mateix que sempre: es mirà al mirall amb un gest de desaprovació, realitzà uns exercicis per calmar el dolor d'aquella vèrtebra rebel i es digué per enèsima vegada que havia de canviar la catifa de l'entrada, que ja estava bé de misèries!

Ignorant de com n'era d'especial el dia, tampoc no varià la rutina a la feina. Treballà sense aixecar la vista de nou a dotze, es permeté el cafetonet de cada dia a aquella hora, dinà al restaurant de la cantonada i plegà a les sis en punt, amb la incòmoda sensació a la rebotiga del cervell que la vida havia de ser, segur, una altra cosa.

Per tornar a casa féu també el de cada dia: caminar fins la parada del set i allà, esperar. Va ser llavors, quan, per fi, s' adonà que aquell dia seria únic. Ho sabé un instant després de sentir el grinyol desesperat d'uns frens, en el moment de veure uns fars que se li llençaven al damunt i només un segon abans que la negror l'engolís definitivament.

7. Dostoyevski (Tema: l'home que volia ser rei)

Guanyar el repte s'havia convertit en una autèntica obsessió per a ell.

S'havia presentat a les cinquanta una edicions anteriors. A totes! I res. Un fracàs total. Esfereïdor. Com a molt, un parell de vegades havia rebut comentaris elogiosos que li feien pensar que havia estat a punt. Però, victòries... zero!

Potser va ser tota aquella frustració, tot aquell perseverar sense premi, el que va fer caure el seu enteniment en un esvoranc sense fons i el va dur a cometre aquella aberració.

Coneixia al l'últim guanyador del Repte d'una reunió de relataires. Sabia on vivia. No li va costar massa posar en pràctica el seu pla.

"Si vols tornar a veure al teu fill amb vida, procura que el proper Repte el guanyi l'autor que signa com a SeanConnery". I va acompanyar el mail amb una mala gravació del nen, farcida d'espetecs, suplicant-li al pare que el salvés.

Als Mossos d'Esquadra els va costar menys d'una hora rastrejar el missatge i alliberar al xaval.

El repte el va guanyar un altre mediocre, un tal pivotatòmic.

Però va valer la pena. A la Model, on compleix 20 anys per segrest, tothom el coneix com el Dostoievski de la galeria 5.

8. Wishman al rescat! (Tema: el superheroi)

En Carles estava a l'antípoda del que s'entén per un superheroi.

Prim com un filferro, desmanegat i amb set diòptries per ull, imaginar-lo entatxonat dins d'un d'aquells pijames amb capa que caracteritzen als del gremi del superheroïnats garantia més rialles que una esnifada d'òxid nítrós.

Però en Carles era un superheroi.

Tot fou producte de la juxtaposició de dos esdeveniments inusuals en el microcosmos de la seva vida: un llamp entrant per la finestra d'un gimnàs i la seva presència en un d'aquests locals. S'informava de les tarifes, fart de ser un nyicris, quan la descàrrega l'impactà a traïció.

Una persona normal s'hauria mort. A ell, li donà el que vulgarment coneixem com superpoders.

El convertí en Wishman (un superheroi que es faci respectar ha de tenir un nom anglès, que acabi en "man"), l'home que feia realitat qualsevol dels seus desigs.

Decidit a exercir, desitjà un vestit d'heroi i es trobà abillat amb un pijama brillant, de color mandarina llampant. Entusiasmada, sortí al carrer decidit a fer el bé a tort i a dret.

Només posar el peu a la vorera, una moto que passava per un bassal i li va posar l'uniforme perdut d'aigua bruta. Instintivament, desitjà:

-Així t'estavellis contra un tràiler!

Un segon després, la moto impactava contra un camió sorgit del no res. L'explosió fou tan forta que el casc del motorista aparegué a la punta del dit de l'estàtua de Colón.

I llavors, per un instant fatal, el pobre Wishman, superheroi novell, desitjà morir-se...

9. Atzar (tema: moments de desconcert)

Estava desconcertat.

No entenia com, però la crua realitat era que després de sis hores jugant un poker excels, havia acabat sense ni cinc. Net.

Mentre caminava pel carreró, en Kid sentia la febre del joc corrent-li encara per les venes. Recordava l'emoció de tenir a la mà aquelles quatre dames, quatre "Q" màgiques, en filera, rematades amb un As tan inútil com estètic.

L'escala de color del rival era un possibilitat tan remota! Però allà estava: set, vuit, nou, deu i Jota de piques. Bona nit i tapa't. En Kid no va dir res. Simplement, s'aixecà de la taula com un autòmat i sortí al carreró buscant l'aire que se li negava allà dins.

Així arribà a l'estació d'autobusos. Caminava per entre els autocars grisos amb un llebrer dibuixat als laterals, quan va sentir l'oferta.

-Si el vols, és teu.

La veu era d'un home alt i prim, sense res especial i, a la vegada, absolutament fora del comú. Se li acostà amb passes elegants, de ballarí, i repetí l'ofertament. Li brindava el poder de veure el futur. Tot el que havia de passar, ell ho sabia abans. Tot. I, per increïble que semblés, el noi sabia que no anava de farol. Que la proposta era real.

Esperonar un jugador amb un poder com aquell era una aposta segura. Però en Kid havia après que quan la tirada semblava senzilla, els daus solien estar carregats. Reflexionà en el que significava conèixer el futur, esborrar l'atzar de la seva vida. En que ja res el pogués sorprendre mai.

I en Kid no digué res. Només s'enconguí d'espatlles i s'allunyà sense mirar enrere. I mentre caminava, escurat i sense la menor idea de com se'n sortiria l'endemà, va tenir la sensació que aquella nit, el gran guanyador havia estat ell.

10. Perdut (tema: La manera de viure, en general, ens allunya de la nostra pròpia essència)

Quan arriba a l'entrada del poble, no pot evitar sorprendre-se en veure que tot es manté com ho recordava. Fins el cartell tronat amb el nom del llogaret és el mateix de trenta anys enrere. Com es nota que aquí no hi ha massa votants! somriu amb ironia.

El polític baixa de l'enorme Audi negre i, seguint un impuls irracional, es treu les sabates i els mitjons i deixa que l'herba, molla per la rosada, li faci pessigolles als peus. La sensació d'harmonia és idèntica a la de quan era petit. Llavors, per un instant, es creu de veritat que podrà recuperar els anys perduts. Però és un home massa intel·ligent per enganyar-se a ell mateix, i la sensació passa, igual que aquell tren que un deixa escapar tot i saber que només parará una vegada.

Plantat allà, a l'escenari de la seva infantesa, el polític es pregunta en quin moment exacte les coses van començar a tòrcer-se. Trenta anys abans, havia marxat a la gran ciutat amb el cap ple d'idealisme i el cor vessant determinació. Ara torna portant només desequilibri i desengany. Ha dit massa mentides, ha fet massa pactes i ha deixat per més endavant massa coses. I finalment, aquell matí, mentre es mirava al mirall, alguna cosa dins seu ha dit prou.

La necessitat de fugir l'ha fet conduir sense rumb, fins que s'ha trobat allà, on tot va començar. I així, en comptes de ser al Parlament, defensant uns pressupostos que de jove hauria blasmat, és descalç sobre l'herba, intentant recuperar... no sap ben bé què.

Però el polític encara no ha descobert que el que busca només ho pot trobar dintre seu. Per això es queda allà, caminant descalç damunt l'herba, perdut, intentant inútilment tornar a un món que ja no és al seu.

11. Queda't amb mi fins l'alba (Tema: Demà, en aquesta hora, hauré mort)

Als meus ulls cansats, les llums titil·lants de les fogueres espartanes es confonen amb el tènue resplendor dels estels, brillant al cel iridiscent. Voldria gaudir d'aquest espectacle. Però m'és impossible. M'ho impedeix la ferum virulenta de tres mil cossos amuntegats sobre esbarzers inhòspits. Una pudor a brutícia, excrements i pus. A por i desesperació.

Em dic Calímac, i sé que demà he de morir.

La mort és el càstig dels perdedors i la nostra derrota és absoluta. Hem lluitat vint-i-cinc anys contra Esparta i, finalment, hem patit una desfeta definitiva. Inexorable, com el dia que seguirà aquesta nit atziaga i portarà la meva fi.

He vist morir tots els qui estimava. Extingir-se homes molt millors que jo. I, per sobre d'aquestes pèrdues he patit, la d'aquella que he estimat més que a cap altre.

Akraia.

Fa vint anys que va morir i no ha passat un dia sense que el seu espectre no m'hagi visitat. Mentre altres fantasmes es difuminen en les bromes del temps i la memòria, la seva fesomia es manté fresca en el meu record, com si el temps passat fos insuficient per refredar els llençols del meu llit de l'escalfor del seu cos nu.

Vull passar aquestes darreres hores rellegant les seves cartes. Cartes que encara conserven la màgia de fer-me-la sentir a prop. Bonica com una posta de sol. Dura i freda com la fulla que et lleva la vida. Una digna filla de Diana, abans disposada a morir que al deshonor. Pobre Akraia! Què tard he descobert que sempre hi ha temps per a la mort, però que la vida és massa curta.

Ara sols quedem nosaltres, estimada. Compartim una darrera nit, i qui sap si al matí tindrem la joia de retrobar-nos.

Però per això encara falta molt. Vine, seu al meu costat i que les teves paraules em transportin a dies més benèvolos.

Queda't amb mi fins l'alba.

12. Com que ningú no és perfecte?! (Tema: reinventar una seqüència famosa d'una pel·lícula)

Mentre la llanxa deixava enrere la terminal del port, en Jerry va haver d'admetre que en Joe l'havia guanyat un cop més. Quan, indecís, li havia confessat a aquell bombonet anomenat Sugar Kane que era un saxofonista sense ni cinc de calaix, ella se li havia llençat al coll, assegurant-li que s'estimava més els seus deutes que els milions d'un altre. Ara, mentre es es menjaven a petons al seient del darrere, a en Jerry només li quedava aquell talòs de l'Osgood, que seguia insistint en casar-se amb ell.

Sospirant, va decidir anihilar les seves esperances:

- Osgood. No podem casar-nos.
- Per què, reina?
- Doncs... No sóc rossa natural.
- Oh! No m'importa!
- I fumo! Fumo moltíssim!!
- M'és igual...
- Tinc un passat horrible. Fa tres anys que visc amb un saxofonista!
- Et perdono!
- Sí, ja... ehh... Però és que... No puc tenir fills!
- Els adoptarem.

Què li passava a aquell homenet? En Jerry ja no sabia què més dir-li! Només quedava arrencar-se la perruca i confessar: "Sóc un home, tros d'ase!".

Però, quan es portava els dits al cap, reparà en els ulls plens d'amor de l'Osgood i es preguntà quina havia estat la darrera vegada que algú l'havia volgut d'una manera tan sincera i incondicional.

Reflexionà.

Podia llançar-se per aquell pendent sense retorn i acabar menjant alfàbrega en alguna cantonada de Witchita o Kansas City... o podia dir-li que sí a l'Osgood i viure, ric i estimat, per sempre.

La mà no va arribar mai als cabells postissos. A mig camí canvià de direcció, per acabar reposant suament a l'espatlla de l'Osgood. Qui sap? Potser era ell i no en Joe qui havia fet sort aquella nit.

-Saps què, reiet? Tens raó. Casem-nos!

-Ho veus? Ja sabia jo que eres perfecte!

13. Plaer (tema: Por)

Si busqués la teva indulgència davant del fet de per què mato, podria inventar-me tota classe d'excuses sobre una infantesa traumàtica, unes delirants conviccions religioses o, simplement, les veus que ressonen al meu cap i que m'han obligat a fer-ho. Però no és el cas. Vull ser sincer, absolutament sincer, amb tu, i només puc dir-te una cosa.

Mato per plaer.

Matar m'agrada molt. Cada dia més. Tu, que no ho has fet mai, no saps el que és. No et pots imaginar la sensació de poder i força i plaer que et dona tenir la vida d'una altra persona a les mans... i prendre-li sense pietat ni remordiments. Sentir com les ungles es claven al seu coll i el deixen sense aire lentament. Flagelar-lo cruelment fins a la mort. Furgar-li els budells amb una navalla, mentre les mans se t'omplen de sang calenta...

Ah! Quin plaer!

Et preguntaràs per què t'explico tot això. Tinc un motiu poderós, t'ho asseguro. En realitat, té força a veure amb la meva afició per ser tan aleatori com pugui a l'hora d'escollir les meves víctimes i els meus dos hobbies... aquest que t'he estat explicant i l'altre: els ordinadors. Sense falses modèsties! Sóc un petit geni de la informàtica. Fa unes setmanes, estava pensant com trobar una manera d'unir les meves dues grans passions i, navegant per internet, se'm va fer la llum. Vaig trobar un web: relatsencatala.com, on una colla de mindundis amb ínfules d'escriptors i nicks absurds, com espiadimonis, pollancre o boig boig, passen l'estona amb una beneiteria que ells anomenen, pomposament, "El Repte".

Veuràs, mitjançant un programet realment senzill, de la meva invenció, he col·locat un localitzador que em permet, en poc més d'un minut, determinar la ubicació exacta de l'ordinador que ha accedit a aquest repte en concret. A més, em puc connectar des del mòbil i tot, cosa que em permet una llibertat de moviments total. Resumint: que quan el jutge d'aquest Repte llegeixi aquestes línies, un senyal m'avisarà que ho està fent. Llavors, podré acostar-me a casa seva i fer-li una visita de cortesia. De fet, potser aquests sorollets que has sentit mentre llegies eren jo entrant a casa teva i acostant-me a l'habitació on tens l'ordinador. Qui sap? Potser ara, quan acabis de llegir i et giris cap a la porta, em trobaràs dret al teu darrere, observant-te.

Serà un plaer conèixer-te. T'ho asseguro...

14. Sense anar enlloc (Tema: Road Movies)

En Paul condueix amb la ment en blanc.

La carretera, una línia d'asfalt que travessa una planura resseca i inacabable, es perd en l'horitzó com si no tingués final. Ell sap que no és així. Però si ho fos, li seria ben igual. L'únic que desitja és conduir. Cap a on, no importa.

Fa deu mesos que condueix sense rumb. Des de poc després de la mort de Júlia i les nenes. Van pujar a un avió i no van tornar més, deixant-li un buit impossible de reomplir.

Llavors, un matí de tristor monòtona, ho va saber.

S'ho va vendre tot, casa inclosa, i es va comprar un Pontiac descapotable del 93. Va pujar-hi i començà a conduir. No tenia idea d'on anava, i tant li feia. Aviat va saber que no volia arribar enlloc. Però això no el va fer aturar-se.

Ara només condueix. Dotze o catorze hores al dia.

El seu itinerari és capritxós com el vent. Para només a benzineres i, quan l'esgotament el venç, a algun motel de carretera. Evita les cues i els llocs molt habitats i mai recull cap autoestopista.

Mentre pilota, amb la capota abaixada i el vent als cabells, no pensa en res. La carretera li agrada. Té unes regles clares i definides. I, si les segueixes, tot va bé.

Al contrari de la vida.

Molt dins seu, sap que algun dia haurà de parar. Que haurà d'intentar omplir aquell forat sense fons. Que haurà de plantar cara als seus dimonis.

Però no serà demà.

15. Inenfonsable (Tema: Històries marítimes)

És mitjanit del 14 d'abril i bufa un vent àrtic que gela la sang i glaça les idees. Els vigies Frederick Fleet i Reginald Lee intenten perforar la foscor nocturna només amb l'ajut de la pàl·lida llum lunar. Llampades d'argent es reflecteixen a les aigües tranquil·les, conferint a aquella immensitat aquàtica un aire fantasmagòric. Malgrat la seva grandària inconcebible, però, el vaixell sembla volar damunt l'oceà. A aquest pas, pensa en Lee, no trigaran a llençar l'àncora a Nova York. Llavors, no esperarà ni a que les amarres estiguin lligades per córrer on treballa la Kate i demanar-li matrimoni.

Mentre el jove es perd en el seus somnis romàntics, en Fleet maleeix l'escassetat de medis amb que treballa. Com és possible que el transatlàntic més luxós del món no li hagi proporcionat uns mals binoculars? Sense ells, se sent més inútil que un sommelier sense llevataps.

Just llavors, la veu. Una ombra enorme i ominosa s'acosta, veloç, per proa. Sense pensar-s'ho, agafa el telèfon. "Iceberg a la vista!", avisa. "Gràcies", és la mecànica resposta que obté del sisè oficial, Moody, la veu del qual reconeix a l'altre extrem del fil.

Segons després, en Fleet sent la nau virar a estribord. La maniobra és tan bona que, durant uns moments angoixants, sembla que se'n sortiran. Llavors, tot el vapor s'estremeix i s'escolta un soroll amenaçador que ve dessota les aigües.

Alentint la velocitat, el vaixell deixa enrere l'iceberg i s'atura finalment, com un brontosaure mortalment ferit. En Fleet i en Lee es miren estupefactes. Passats uns instnats, el més veterà diu: "Més val que ens mantinguem als nostres llocs, Reggie. Què pot passar? Viatgem en l'únic maleït vaixell del món que no pot enfonsar-se!".

I riuen i piquen de peus a terra per fer-se passar el fred.